

Vét aquí una mà que no podia parar

Hi havia una vegada una mà que no podia estar quieta. Es movia tot el dia i sempre sentia “pots parar de moure't?”. Però era completament incapaç de reposar. Quan no feia espetegar els dits, els feia repicar damunt la taula. Els tous dels dits s'acaronaven entre ells i feien sorollets d'aquells que tant de moda s'havien posat als vídeos d'Internet. O bé toquejaven qualsevol cosa que se'ls posés per davant: una ampolla, un clip, un tovalló, un boli... No entenia per què molestava tant a tothom que no parés mai quieta. Però veient que el seu moviment sempre feia nosa va pensar que es buscava una ocupació. Va decidir que tocaria el piano. Amb molta emoció va començar a fer exercicis de dits, a tocar les tecles amb entusiasme però... ben aviat es va adonar que alguna cosa no rutllava. Era l'altre mà, que no era capaç de seguir el ritme. Les melodies sonaven completament dissonants i arítmiques. Tot el seu esforç per aconseguir fer sonar la partitura, acabava en un desgavell de notes sense solta ni volta. No, tocar el piano no havia estat una bona decisió.

Llavors va provar de pintar. Aquarel·la, tèmperes, guix, llapis... Quina creativitat! Quina llibertat de moviment amb diferents materials i tècniques. Al principi, va semblar que funcionava però ben aviat es va cansar. Copiar no era el seu fort, per més que s'hi esforçava, i el dibuix i la pintura lliure l'avorrien. Després de fer gargots a tort i a dret, va arribar un dia que la mà se'n va afartar. Els moviments però no van parar. I tampoc els comentaris al seu voltant: “però que no pots deixar mai quiets els dits o què? Que tens un tic? Ets un manat de nervis!”. I això no la feia pas sentir gaire bé. A poc a poc, l'angoixa es va anar apoderant d'ella. I el que abans eren moviments lliures i alegres, ara passaven a ser introvertits i tensos. Va començar rascar-se les ungles, i ben aviat va començar a mossegar-les. Tenir les ungles entre les dents feia que els seus moviments fossin més limitats. I semblava que no molestava tant al seu voltant. Però ben aviat les ungles van quedar tan minces que ja no hi va haver un gla per mossegar. Llavors va ser el torn de les pells. Però a la mà no li agradava gens tenir aquest aspecte. I observava, amb recança, la seva mà veïna tan polida i bonica... una mà digna de ser admirada. I va decidir que havia de buscar alguna cosa que li permetés seguir movent-se sense fer-se mal. Llavors, un dia, van caure a la seva mà, - mai millor dit!-, un boli i una llibreta. Va sentir que quan un està neguitós, escriure pot ajudar a entrar en un estat de calma. I la mà, gairebé sense adonar-se, va començar a escriure paraules. Després van venir les frases i ben aviat van sortir paràgrafs. I paràgraf rere paràgraf, van sorgir les històries. I vét aquí que la mà que no podia parar quieta, va trobar a partir d'aquell dia una ocupació ben entretinguda. Escrivia sense parar i resulta que el que escrivia no només no molestava al seu voltant si no que agradava a petits i grans. I vét aquí que aquesta història va sortir d'aquesta mà que no podia parar quieta.